

Isonkyrön herättäjäjuhlat
Aamuseurat
sunnuntai 8.7.2012
Matti Wirilander

Muistattehan lastenlaulun ”Sininen uni”. Se kertoo Nukkumatista, joka hiljaa hiipii sisään ja hyppää kaapin taakse. Laulun viimeinen säkeistö on aina saanut mielikuvitukseni lentoon: ”Ja siellä on kultainen metsä ja metsässä kultainen puu, ja unien sinilintu ja linnulla kultainen suu”. Lapsena ihmettelin: missä se kultainen metsä mahtaa olla?

Satujen maailma on ihmeellinen maailma. Siellä on hyviä haltijattaria, peikkoja, lohikäärmeitä ja jättiläisiä. Mutta kultaista metsää ei taida löytyä enää mistään. Sadussa se on olemassa, mutta ei tosielämässä.

Entäpä jos kultainen metsä onkin koskemattoman luonnon synonyymi, siis samaa merkitsevä asia? Vai olemmeko senkin jo kadottaneet?

Hiljakkoin näin televisiosta hollantilaisen animaatioelokuvan, jossa kuvattiin luonnon tuhoutumista. Alussa kaikki oli kuin luomiskertomuksessa: Jumala katsoi kaikkea tekemäänsä, ja kaikki oli hyvää.

Rehevä paratiisi kukoisti, eläimet saivat syödä kyllikseen ja kukat kukkia niityllä. Mutta sitten ihminen ilmestyi kuvaan. Tuskin hän oli edes kahdelle jalalle kerinnyt, kun hän jo alkoi peukaloida luontoa. Luonnon tasapaino rupesi järkkymään. Kaunis kukkaniitty muuttui eläinten laidunmaaksi, vapaina lentävät linnut ihmisten ravinnoksi, hirvet ja peurat saaliskohteiksi.

Lopussa ihminen itse tuhoutui. Se oli suuri ilonaihe muulle luomakunnalle. Metsän puut alkoivat huojua onnesta, eläimet aplodeerasivat kukin tavallaan, kukat puhkesivat entistä koristeellisemmiksi, kaikki olivat onnellisen oloisia. Ihminen, luomakunnan heikoin lenkki, oli vihdoin poissa.

Olen usein aprikoinut, liekö ihminen koskaan ollut muulle luomakunnalle hyödyksi. Kun suojelemme luontoa, korjaamme vain itse aiheuttamiamme tuhoja. Tosin myös luonto tuhoaa itseään. Ero ihmisen tekemisiin on kuitenkin siinä, että luonto toimii omilla ehdoillaan ja korjaa jälkensä omien sisäisten kasvulakiensa mukaan.

Luonto tarjoaa meille kosketuspinnan aavistella Jumalan olemassaoloa. Siksi se, miten ihminen käyttäytyy luonnossa, ei ole yhdentekevää.

Kysymys on myös arvoista – siitä, mitä pidämme ensisijaisena. Tällöin törmäämme pakosti kysymykseen Jumalasta, jonka monet näyttävät kirjoittavan pienellä alkukirjaimella. Kaikilla on kuitenkin jokin ”jumala”: kenellä raha, kenellä kunnia, kenellä kyltymätön vallantavoittelu.

Kaikesta huolimatta voimme tuntea aitoa iloa. Vielä on se aika vuodesta, jolloin kesäyöt verhoutuvat valoisaan hämyyn. Sydäntalven pimeys on poissa, ja aurinko on unohtanut oman laskunsa. On ihmeellistä saada olla ja elää elävien maassa.

Myös suomalainen elämänriikkaus saa innoituksensa luonnosta. Kansallislaulussamme runoilija haltioituneesta riimittää: "Ovatpa meille rakkahat koskemme kuohuineen. Ikuisten honkain huminat, täht'yömme, kesät kirkkahat, kaikk'kuvineen ja lauluineen mi painui sydämeen".

"Luonto puhuu Luojastaan", on vanha sanonta. Jostakin tämän todellisuuden on täytynyt kerran ilmaantua. Ja tähän todellisuuteen me olemme syntyneet ihmisiksi. Meissä asustaa kumma kaipuu tavoittaa jotakin itseämme suurempaa, jotakin, jonka kristitty ilmaisee sanalla "Jumala". Raamatun luomiskertomus antaa oman vastauksensa siihen, kuka on kaiken takana.

Tämän saman, turvallisen ajatuksen on jo kauan sitten pukenut psalmin kirjoittaja sanoiksi: "Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Hän vie minut vihreille niityille, hän johtaa minut vetten ääreen, siellä saan levätä".

Jumala, jonka olemassaoloa aavistelemme luonnossa, jää kuitenkin kummallisen käsittämättömäksi ja salatuksi. Missä siis olet, sinä Salattu?

Tämän vuoden herättäjäjuhlien aiheena on "Silmäisi eteen, Jeesus". Tuon tutun virren sanoissa on mielestäni perustava ajatus.. Kyse on Kristuksen eteen menemisestä, hänen kasvojensa näkemisestä. Tässä on mahdollisuutemme: Jumala on antanut koko ihmiskunnalle omat kasvonsa Jeesuksessa Kristuksessa. Hänessä kohtaamme totuuden, jota emme voi muualta löytää.

Kun pyhässä messussa otamme sakramentin vastaan, siinä todellisuus pelkistyy olennaiseen. Vain pieni pala leipää ja vähäinen tilkka viiniä – mitä muuta enää tarvitsemme!

Uskoa tämä kyllä kysyy – sitä, jota kenelläkään ei omasta takaa ole. Ja kun näin on, tunnemme täydellistä avuttomuutta keltava Jumalalle. Kaikki on kuitenkin lahjaa, ja siksi mekin olemme soveliaita ottamaan vastaan Jumalan valtakunnan.

Näin kirkko kantaa myös meitä. Kristuksen kirkossa meillä on kaikki se, mitä tarvitsemme.

Tällä juhlakentällä kohta alkaa pyhä messu, jossa Jumalan sana, rukous, virsi, kiitos ja ehtoollinen vahvistavat heikkoa uskoamme.

Millaisia olemmekaan, kaste antaa meille oikeuden kantaa kristityn arvoa, tunnustautua kristityksi ilman omaa tai toisten asettamia ehtoja.

Kristillinen usko, sen tunto ja merkitys, elää myös tänään monien mielessä. Kristuksen armon suojaan saamme paeta ja siinä matkaamme tehdä. Eikä meillä ole kuin yksi suunta: yhä syvenevä synnin ja armon tunto.

Mitä tapahtuukin, tulevaisuus on Jumalan. Ja koska se sitä on, se on parhaissa käsissä.